

eller overhovedet kan forsvare den konstitutionelle Praxis, som nu følges her i Landet, i Kraft af hvilken Ministeriet ved Overenskomst med det andet Thing laver om paa Lovgivningen og ved Hjælp af en ren formel Ordfortolkning tværtimod ikke blot Forfatningens Mand, men sit eget Forfatningsprogram hindrer Folkethinget i at faae Indflydelse paa Sagenes Afgjørelse. Hele denne Side af Sagen er i Gaar forhandlet, og jeg tror, det er blevet ganske klart for Alle, at det ikke er muligt at forsvare den Politisk, som fra Regeringens Side føres for Dieblisset. Det kan der vist nok ikke være nogen Tvivl om efter de Ytringer, der ere faldne. Derfor behøver jeg ikke nu at komme nærmere ind paa denne Side af Sagen. Og nu under Krigsministerens Budget at tage det op igjen, anser jeg for temmelig uhyggigt. Debatten om dette Spørgsmaal har jo kun Interesse, desom man derigjennem kunde naae til en Overenskomst og Forstaaelse. Men da det viser sig, at Ministeriet ikke blot er fuldstændig uden Vilje til en saadan Overenskomst, men ikke engang har nogen bestemt klar Opfattelse af det, den tilsigter med sin Forfatningspolitik, er det ønskeligt, i ethvert Fald for Dieblisset, at komme ind derpaa. Jeg har derfor kun som Begrundelse anført den reelle Side af Sagen, og det er jo ogsaa tilstrækkeligt. Det er jo erkjendt i Gaar af den høitærede Justitsminister, at Folkethinget staaar fuldstændigt frit lige overfor alle disse provisoriske Love; den Paastand, at en Lov skulde forpligte til at bevilge Udgiften, er jo kun, som den høitærede Minister selv erkjendte, grundet i Praxis, men ikke i nogen Grundlovsbestemmelse og er heller ikke en Følge af almindelige Retsgrundtætninger. Det er en Ting, der er begrundet i gammel konstitutionel Praxis; men efter at den konstitutionelle Praxis jo fra Ministeriets Side er kastet overbord og ikke respekteres, og navnlig efter at Tanken om Thingenes Ligeberettigelse, som Ministeriet tidligere har hævdet, er forladt, betyder den konstitutionelle Praxis ikke Noget, og det fremgik ogsaa klart nok af Debatten i Gaar, at det i Virkeligheden slet ikke kunde spille nogen Rolle som Argument. Jeg tror, at man er enig om fra alle Sider at erkjende, at Folkethinget staaar fuldstændigt frit med Hensyn til disse Bevillinger. Se vi kun paa Realiteten er det aldeles umuligt at tilraade Thinget at gaa ind paa en Bevilling som denne til en Institution, som, jeg vil ikke sige, kun har gjort saa lidt Nytte — havde den ikke gjort Andet end ingen Nytte, havde det været en Luxusgjenstand — men saa megen Stade, som

Gendarmerne have gjort. Man har bestræbt sig overordentlig meget fra Ministeriets Side og deis Benner's Side for at opløse, hvilken Gavn Gendarmerne have gjort. Vi have næsten aldrig læst et Blad, uden at det har været meddelt, at en Gendarm enten har fundet en drukken Mand og har fulgt ham hjem eller nappet en Vagabond. Undertiden viser det sig rigtigt, at det ikke er en Vagabond. Men selv om det havde været lutter Vagabonder og fulde Mænd, Gendarmerne havde hjulpet i Nøden, er det klart, at Oprettelsen af et militært Korps, der koster 1 Million Kr., blot for at følge drukne Folk og tage Vagabonder op paa Landeveien er, rent finantsiel set, vanvittigt. Jeg tror ikke, man i noget Land vil gjøre det. Hvis der paa dette Omraade var nogen Trang i enkelte Amter, vilde Amtspolitiet kunne besørge den Ting lige saa godt, og Spørgsmaalet om Udgiften til Amtspolitiet kunde, hvis man mente, det blev for byrdefuldt for Amtet, meget let ordnes saaledes, at Staten overtog en Del af Udgiften. Der havde været Veie nok at gaa. Altsaa den Begrundelse slaar ikke til. Men hvad man ellers har villet med Gendarmer, er mig aldeles ufatteligt. Mange af Regeringens Foranstaltninger udtrykke at Regeringen har troet, at der vilde bryde Dyrer løs. Jeg veed ikke, hvorpaa Regeringen har begrundet denne Tro. Den maa maasse være begrundet paa egne Handlinger Tanter og Høvelser, men det har i ethvert Fald senere viist sig, ligesom det ogsaa fra Oppositionens Side bestandig er blevet fremhævet, at det var en fuldstændig urettinget Frygt fra Regeringens Side. Efter at det nu fuldstændigt har viist sig, og efter at det er aldeles konstateret, at det er ikke den Veie, Oppositionen tænker paa at benytte, er det endnu mere uforstaaeligt, at denne Institution ikke blot opretholdes, men udvides. Dertil kommer, at den jo ikke blot ikke har været i Stand til at bevare Orden, men paa mange Steder har afstedkommet alvorlige Uordener, som Følge af Gendarmernes Malconducte, et Udbrud, hvorved jeg ikke vil sige at det i og for sig var Folk, der ikke vilde have Konduite, hvis de brugtes som Soldater, men hvormed jeg mener, at de have viist sig uskikkede til at være Politisoldater. Der hører til at være en dygtig Politifører og en dygtig Politisoldat en ganske anden Art af Konduite end den, man kalder almindelig militær Konduite; man skal kunne træde op med Lempe og finde sig i en Del Ubehageligheder og overhovedet mere virke beroligende end æggende. Det kunne Gendarmerne slet ikke. Det har viist sig for